

Un gran sentiment de mancança

Dij, 24/01/2013 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Aquesta setmana, fins divendres, festa de la conversió de sant Pau, l'hem viscuda a dins de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, que -cada any- es convoca des del 18 al 25 de gener. Recordem, tot fent una mica d'història, que aquesta acció es desprèn d'aquell moviment ecumènic que va començar a Edimburg, ara fa més de cent anys, per l'empenta de les missions protestants.

Seria impossible de recollir aquí totes les activitats, pregàries i encontres que s'han fet arreu de Catalunya al llarg de tota aquesta setmana. Des dels llocs més petits, on només ho han pogut tenir en compte en la missa del diumenge passat o li han dedicat una missa diària, posant-li més èmfasi a aquesta intenció. Fins a molts llocs on s'han pogut reunir dues o tres comunitats cristianes, barreja de catòlics, protestants, anglicans i ortodoxos, en alguna pregària conjunta, celebració o conferència. Val a dir que, en aquest punt, si mirem enrere, hem avançat molt i molt.

Aquest any, dedicat a la Fe i en el que no parem de recordar els 50 anys de l'inici del Concili Vaticà II, hem de reconèixer que a dins de les nostres comunitats catòliques, després del Concili, i arran del seu decret sobre l'Ecumenisme i la seva declaració sobre la relació de l'Església envers les religions no cristianes, la "Unitatis Redintegratio" i la "Nostra Aetate", respectivament; han canviat moltes coses en les nostres maneres de "veure" i de "viure" l'ecumenisme, és a dir: aquest sentit "d'universalitat" amb les altres confessions cristianes i de relació oberta i dialogant amb les altres religions.

Si hem d'assenyalar algun punt en el qual hem canviat al llarg d'aquest anys, jo n'assenyalaria tres. D'una banda, en primer lloc, ha canviat -i molt- la nostra consciència. Aquella visió que es tenia abans, considerant a les altres confessions cristianes com a comunitats que van errades, és a dir: equivocades, ha canviat per una consciència comú o un sentiment segons el qual tots som germans i tots estem mancats els uns dels altres. Si més no, estem mancats d'aquella unitat que volia el mateix Jesús, quan en la seva darrera i llarga pregària en l'Evangeli de Joan, en el capítol 17, que anomenem "la pregària sacerdotal", Jesús no para d'expressar el seu desig per tal que siguem u i que ens mantinguem en la unitat. La mateixa unitat que hi ha entre ell i el Pare. Aquest desig de Jesús no està gens faltat d'una gran clarividència: Com sabia Jesús que justament aniríem coixos d'això? La Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians ens fa ser més conscients que la separació de les esglésies és un greu pecat del qual ningú se'n pot sentir innocent.

En segon lloc, també ha canviat la teologia o el pensament mateix sobre la fe. Tot i que alguns neguin aquests avenços en la teologia ecumènica, sí que en aquests darrers anys tots hem procurat d'entendre quins són aquells punts que més ens uneixen als cristians i poder relativitzar, fins on es pugui, aquells punts que ens separen. En aquest camp, la mateixa fe i els sacraments bàsics, han estat i són avui un motiu d'unió.

Finalment, en tercer lloc, també ha canviat la relació entre les diverses esglésies

cristianes. En això ens ha ajudat molt els petits signes que també hem descobert i hem vist en l'Església romana. Molt sovint, en les trobades de pregària per la pau organitzades per la Comunitat de Sant Egidi, ja sigui a Assís o a Roma, hem vist al papa Joan Pau II i ara al papa Benet XVI, ben acompanyats de representants de les altres esglésies cristianes. Això, a moltes comunitats, no massa agosarades i potser un pel més porugues a l'hora de relacionar-se amb els germans separats, els ha ajudat a repetir el signe sense por i amb voluntat de trobar-nos i de pregar junts.

Acabo! Personalment, m'agradaria poder avançar una mica més en aquest diàleg i aquesta trobada ecumènica. Ja no es tracta de veure qui converteix a qui, o qui és el posseïdor de la veritat absoluta. Tots hem comés errors gravíssims. I tots hem posat terra pel mig. Però ara es tracta de presentar-se davant del món caminant junts i respectant les nostres diverses identitats i els nostres accents diferents. Entre nosaltres ara no podem ser uns competidors en el mercat de la fe sinó uns germans en el seguiment de Jesús. Això és la única cosa que ens pot donar credibilitat davant del món.